

ПРВИОТ ПРАГ ЗА ИДНАТА ВЛАДА-ИМЕТО НА ДРЖАВАТА!

Политика

ИМА ЛИ ВО ВОЗОТ ЗА НАТО И ЕУ "КОМПРОМИСЕН" ВАГОН?

Изборната треска заврши. Република Македонија влегува во нов владин циклус, и можеби со нови министерски решенија, но сепак некои прашања или проблеми остануваат исти како и пред изборите. А токму тие најверојатно ќе бидат и првиот праг, кој ќе мора безболно да го мине новиот владин тим. Прашања за кои многу се говореше пред и за време на изборите, но за кои едноставно не успеавме да слушнеме изграден или единствен став, иако се работи за оние прашања, кои спаѓаат во доменот на национален и државен интерес, а за кои по дифолт сите политички партии во земјава би требало да бидат единствени. Но? Ова е Македонија. Овде и малите проблеми нараснуваат во планини, а националните државни интереси, со исклучок на некои политички партии, се менуваат преку ноќ, се разбира, во зависност од нарачателот на ставот!?

Едно од оние прашања, кое предизвика бура во јавноста, но и беше иницијална каписла за одржување на предвремени парламентарни избори, е прашањето за името на државата или спорот кој нашата земја го има со Република Грција. Не дека оваа болка е нова или дека сликата за неа токму сега покажала малигнен галописирачки раст, туку едноставно таа се јави како последица на лошото менаџирање на нејзината состојба во изминативе седумнаесет години. Токму таа индиферентност, незнаење или, пак, уверувањето дека времето ќе ги реши проблемите, ја доведе Република Македонија до оваа ситуација, односно во просторија без "пенџериња", со само една врата, на која пишува-компромис. Ситуација поради која го испуштивме НАТО возот во Букурешт, а оној кој оди кон Европа е закочен на првата станица, од деветте точки на европскиот возен ред.

Лошото менаџирање на надворешната политика, за која се виновни сите досегашни министри за надворешни работи, ги стави Република Македонија и нејзините граѓани во незавидна ситуација. Да избира меѓу компромис за името и влез во НАТО и во Европската унија. Избор за кој ниеден Македонец не може да биде сигурен дека го заокружува вистинскиот одговор. Но, зошто е тоа така? Бидејќи од една страна подеднакво важно му е да го зачува името на државата, но од друга, особено важно е да ја види сопствената држава како дел од овие две важни институции. Во ваква ситуација, решението или одговорот за проблемот не треба да се бара кај граѓаните, туку кај оние кои ја водат или, пак, имаат желба да бидат на врвот на државната пирамида. Токму тие се лицата кои ги избираме на избори за да донесат одлука наместо нас, односно да нè претставуваат во светот во наше име. Дали имаме впечаток дека политичките партии тоа го прават или, пак, имаат намера да го направат? Секако дека не.

Една од двете најголеми партии во Македонија за ова прашање заигра на тврда карта, легитимност за донесување на одлука за евентуална промена на името на Република Македонија бара од граѓаните, преку распишување референдум. Секако дека го поддржам референдумот како алатка, бидејќи за мене тоа е највисокиот дострел на демократијата, но кога се работи за прашањето за името ми останува нејасно што би содржело референдумското прашање? Дали сакам да не бидам Македонка или, пак, дали можеби се согласувам мојата држава да не се вика Македонија? Вакви прашања се апсолутно непотребни, бидејќи не постои Македонец кој би се согласил со некое од нив. Втората поголемина партија на ова прашање од-

Едно од оние прашања, кое предизвика бура во јавноста, е прашањето за името на државата или спорот кој нашата земја го има со Република Грција. Не дека оваа болка е нова, или дека сликата за неа токму сега покажала малигнен галописирачки раст, туку едноставно таа се јави како последица на лошото менаџирање на нејзината состојба во изминативе седумнаесет години. Токму таа индиферентност, незнаење или, пак, уверувањето дека времето ќе ги реши проблемите, ја доведе Република Македонија до оваа ситуација, односно во просторија без "пенџериња", со само една врата. Ситуација поради која го испуштивме НАТО возот во Букурешт, а оној кој оди кон Европа е закочен на првата станица, од деветте точки на европскиот возен ред.

Пишува:
Магдалена АНДОНОВСКА

говара многу хипотетички, со необјаснет и нејасен начин на наше вклучување во НАТО и во ЕУ за половина година, особено ако се има предвид веќе илјада пати потенцираната најава од страна на европските претставници дека нема влез во ЕУ, ниту отпочнување преговори со неа доколку не се најде решение за спорот со Грција. А дека Европската унија ќе остане на овој тврд став покажа и НАТО Самитот во Букурешт, каде и покрај завршените домашни задачи, единствено Македонија не доби покана за влез во оваа институција.

Ова прашање не е помалку актуелно ниту во албанскиот политички кампус. И двете најголеми албански политички партии во земјава минатиот месец се занимаваа со него. Но, она што ја прави интересна севкупната ситуација е тоа што двете ривалски партии за ова прашање имаат ист став! Македонија мора да направи компромис со Грција! Претседателот на една од нив отиде до таму што рече: "Косово е независно, и оди кон НАТО и ЕУ, додека Албанија веќе е во НАТО, значи Албанците се во НАТО, а за Македонците не знаеме". Оваа изјава сепак остава длабоки траги за тоа како размислуваат Албанците во Македонија, кога е во прашање зачленувањето на Република Македонија во НАТО и во ЕУ, или подобро речено до кога тие ќе ја чекаат Македонија да најде решение за спорот со Грција?